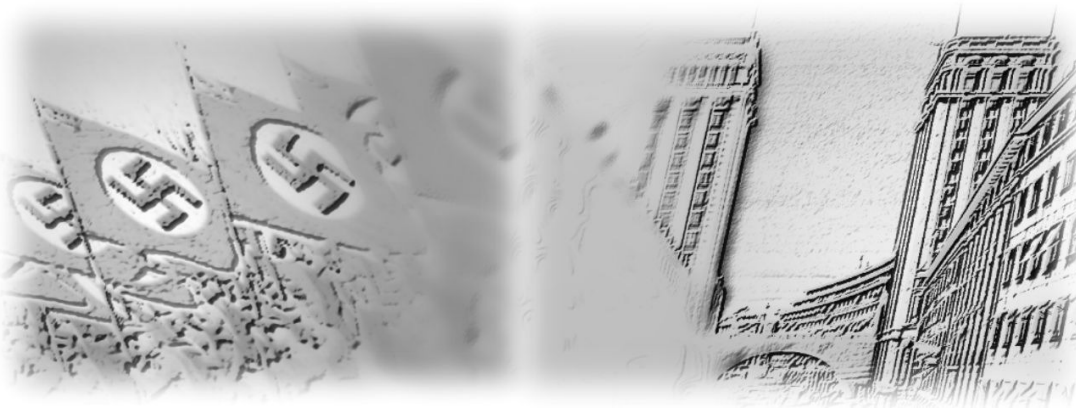


Ungherrarna i Tyskland



Mitt namn är Fredrik Lindberg och jag är 89 år. Ja, jag är gammal och jag håller på att bli glömsk. Men det är en händelse, eller en händelsekedja, som jag skulle vilja berätta sanningen om. Innan jag dör. För det är bara jag kvar från den tiden, förmodligen. Ni har antagligen sett någon tv-dokumentär om händelsen. Eller läst artiklar i ärendet. Alla de där är fulla med fel och misstag och förmodanden. Mycket av det, för att inte säga det mesta, är fabricerade fakta, feltolkningar eller rent struntprat. Allt för att göra en fasansfull händelse än mer spännande och för att tjäna än mer pengar på historien. Det jag nu berättar är rena fakta, sett ur min synvinkel. Och den synvinkeln är väl den som kommer närmast sanningen. Jag var ju med och på sätt och vis styrde händelseförloppet. På gott och ont. Mest ont, är jag rädd.

Den här berättelsen skriver jag för mig men också för alla de miljoner som dog i händelsen.

1. Uppdraget

Tisdag morgon, någon gång på 30-talet, jag, Fredrik Lindberg, har just klivit upp, druckit mitt morgonkaffe och gått in på kontoret. Mitt kontor ligger i norra Kungstornet på Kungsgatan i Stockholm, på våningen under fotograf Harry Fribergs (d.ä.) ateljé. Jag har en liten detektivfirma Interna Undersökningar AB. Affärerna går väl inte så där över sig bra. Men jag hankar mig fram. Jag behöver inte mycket, bara jag har till hyran, till lön för fröken Dahlström, min, tja, sekreterare och ibland

slavdrivare, och till en och annan bågare öl. Harry F. och jag brukar ibland, eller ofta, gå till vårt stamcafé på Malmskillnadsgatan och svinga en bågare nektar, som Harry brukar säga. Särskilt då kunderna är få eller helt uteblir.

Nu hade vi varit på caféet kvällen innan, så mitt huvud var lite tungt. Men kaffet piggade upp. Cecilia kom in på kontoret, eller fröken Dahlström, som hon ville bli kallad, trots att jag ville lägga bort titlarna med henne.

”Säg Fredrik till mig. Eller Fredde.”

”Nej, tack, herr Lindberg”, hade hon svarat. Så fröken Dahlström var och förblev det.

”Har Lindberg sett räkningarna?” frågade hon.

”Vilka räkningar?”

”De på skrivbordet.”

”Jaha, men kan inte fröken Dahlström betala dem.”

”Med vad då?”

Hon hade en poäng med det. Intäkterna hade varit lite låga senaste månaden.

”Ja, jag ska se vad jag kan göra”, sa jag.

”Det hoppas jag verkligen”, tyckte fröken Dahlström.

Inte för att jag hade någon idé om hur det skulle lösas. Men kom tid, kom råd, hade min mamma alltid sagt, då pappa hade supit bort pengarna. Ja, till slut hade ju lilla blida mamma stuckit kniven i pappa när han låg i sina egna spyor efter en särskilt våt kväll. Då slapp vi honom. Och vi hade ju lika mycket pengar, som när han levde, d v s inga. Men mamma slapp huka sig och torka spyor och utstå slag och bli utskälld.

Klockan hade hunnit bli halv tio. Westerstranduret på väggen slog halvslaget. Uret var väl egentligen det enda något så när värdefulla som Fredrik hade ärvt efter mamma. Eller värdefullt, han kunde väl sälja det för någon hundralapp kanske.

Fröken Dahlström kom in på kontoret.

”Det är en kund på besök”, sa hon. ”Behandla henne väl”, sa hon viskande och visade ett slags pengatecken med fingrarna.

”Fru W.”, sa fröken Dahlström. ”Herr Lindberg. Varsågod.”

Jag visste direkt vem det var. I den här berättelsen väljer jag att kalla henne fru W. För att skydda familjen. Fru W. förekom ofta i pressen, i skvallerpressen, i magasin om heminredning men också i finanstids-

krifter. Familjen W. var en av landets rikaste, mest inflytelserika, otroligt betydelsefulla och i princip orörbara. De ägde ett otal stora företag, köpte upp medelstora och förvandlade dem som med en Midashand till jättestora industrier och koncerner. Och de hade företag även på utlandet. På samma sätt som en del har knappnålar i en ask hade familjen W. buntvis med företag i Sverige och i Europa.

Fru W. svepte in och gled ner i en av mina slitna (jäcklar) besöksfåtöljer.

”Varsågod och sitt”, sa jag. ”Önskas något att dricka. Kaffe? Te? Någon liten drink?”

”Nej, tack”, sa fru W. ”Låt oss komma till saken utan omsvep. Jag har inte mycket till övers för att linda in och omskriva och tveka. Nej, direkt ska det vara. Så här, herr Lindberg, ligger det till.”

Hon lutade sig lite mot mig över skrivbordet och sa.

”Interna Utredningar, heter ju er firma, herr Lindberg.”

”Ja. Vi utför interna utredningar, bevakning, dokumentation med mera.”

”Kan jag, och vi i familjen, lita på er fullständiga diskretion?”

”Absolut, vi är kända för vår diskretion. Diskretion – hederssak.”

”Bespara mig era floskler”, snäste fru W. av. ”Här handlar det om så mycket mer än en gnutta diskretion. Det handlar förutom om omtanken av familjens ära också om landets säkerhet och om att bevara goda förbindelser till främmande makt.”

”Har herr Lindberg förstått?”

”Javisst”, svarade jag.

”Det är av yttersta vikt att inget, absolut inget av det jag säger och om det som era undersökningar leder till kommer till allmänhetens kännedom. Det hela måste ovillkorligen hållas inom familjen och er. Enbart er. Har ni verkligen förstått?”

”Ja. Det blir en verklig hemlig undersökning.”

Det kröp lite utmed ryggraden. Vad skulle hända om saken läckte ut till skvallerpressen. De kanske redan visste att fru W. var på besök hos mig, en detektivbyrå. Hmm.

”Jag förstår vad ni tänker, herr Lindberg. Men jag kan försäkra er att vi har vidtagit alla mått och steg för att ingen, ingen, förutom er då och er sekreterare ska få reda på mitt besök hos er. Och skulle någon få det har vi dimridåer att svepa in det i. Det enda svaga i affären är ni, herr Lindberg. Jag hoppas verkligen att ni är medveten om det. Och att ni har

räknat ut att konsekvenserna blir katastrofala för er, om ni...”

”Ja, jag är helt införstådd med det”, sa jag. ”Eh, vad det ekonomiska anbelangar fru W.”

”Ni kan vara försäkrad om att den undersökning vi nu hyr er för kommer att vara lönsam för er. Mycket lönsam. Vi är beredda att betala upp till tio gånger ert arvode. Och självklart alla kostnader i samband med undersökningen.”

”Oh, det var mycket generöst. Och jag försäkr...”

”Nonsens. Vi betalar för det vi får. Och när, jag säger när, herr Lindberg, inte om, när undersökningen avslutats på ett för oss, och er, gynnsamt sätt, ska ni finna att allt arbete ni måste lägga ner är väl värt det.”

”Det är jag helt övertygad om.”

”Vi har tagit oss friheten att dra upp ett enkelt kontrakt för att underlätta för våra, och era, jurister”, sa fru W.

”Utmärkt”, sa jag. Våra jurister. Jo, jag tackar jag. Men kontraktet såg bra ut. Lite långt och omständligt kanske. Men det brukade de ju vara. Advokater fattar inte annars.

”Så här ligger det till, herr Lindberg”, sa fru W. ”I förra veckan hade vi besök på Grantofta gård, vårt sommarresidens. Eller ett av dem. Det var en hög besökare från landet söderut, som vi föredrar att kalla det i den här undersökningen.”

Aha, nazityskland, tänkte Fredrik. Javisst, familjen W. hade många intressen i Tyskland, fabriker, företag, gruvor, mark. Ja, familjen var nog en av Tysklands rikaste och också där inflytelserika. Judar, dock. Undrar hur det ska gå?

”Nå, denne besökare, som tillhör toppskiktet kring ledaren, kom med mycket besvärande information rörande två personer ur familjen W. De två är ett par av mina kusinbarn, två ungherrar, som ofta ställer till bråk. De var alltid fulla av hyss som små. Numera försätter de ofta familjen i bryderi och ofta måste någons tystnad köpas för det rabalder som dessa två herrar förorsakar. De är rätt dyrbara. Inte så mycket i pengar utan mer vad gäller familjens rykte.”

Fru W. hostade lite.

”Oj”, sa jag, ”vill ni ha lite vatten?”

”Ja, tack.”

Fröken Dahlström kom med vattnet och fru W. drack lite och fort-

satte.

”Nåväl. Nu meddelade den höge gästen att dessa två ungherrar i familjen W. återigen förorsakat problem. De hade varit med och kanske till och med lett en demonstration mot ett utvecklingsprojekt av högsta betydelse för riket. Och för oss i familjen W. då vi ju, som herr Lindberg vet, har stora intressen i företag i landet. Vi är en av landets stöttepelare. Demonstrationen påvisade aktiviteter, som nödvändigtvis måste hållas hemliga i detta utvecklingsstadium. Skulle den informationen sippra ut till allmänheten skulle den förorsaka oro och kanske upprördhet, och motståndare till landet skulle kunna dra fördel av den. Det hela skulle kunna leda till en än mer orolig situation i Europa och i världen.”

”Men vad ska jag, som en liten detektiv från Sverige göra med det här?”

”Ta det lugnt, herr Lindberg”, sa fru W. ”Så här. Statspolisen och den hemliga polisen i riket har av någon outgrundlig anledning misslyckats med att finna de båda ungherrarna. Otroligt. Det finns dokumentation om dem, men polisen har hittills inte lyckats finna dem. Vår höge gäst var något generad över dessa fakta, som man kan förstå.”

”Ja, polisen i, eh, landet, har väl enorma resurser. Alla blir ju fängslade, som säger emot”, sa jag.

”Ja, det finns ett stort behov av att rensa bort ogräs och att göra landet enat och starkt”, sa fru W. ”Vår höge gäst föreslog att vi skulle anlita någon privat men synnerligen diskret från Sverige för att försöka finna ungherrarna. För att försöka vinna deras förtroende så problemet kan hanteras tillfredsställande. Han utlovade att både statspolisen och den hemliga polisen skulle var till all hjälp med det som detektiven, det vill säga ni herr Lindberg, skulle behöva.”

”Så jag ska samarbeta med Gestapo?” sa jag uppbragt.

”Nej, herr Lindberg, absolut inte. Men ni får den information och den dokumentation, som finns i ärendet av dem. Sedan skulle de naturligtvis uppskatta om ni meddelar dem era resultat i ärendet.”

Hm, det lät lite farligt, tyckte Fredrik. Gestapo. De som kastar folk i finkan, torterar och mördar. Långt från det som Fredrik sysslade med.

Men arvodet.

”Åtar ni er uppdraget? Ni försöker finna ungherrarna, meddelar polisen era resultat, ser till att de kommer till Sverige och till oss, så att familjen W. kan ta hand om gossarna för att tadla dem på lämpligt sätt, och ni kvitterar ut arvodet, herr Lindberg. Eller resten av det. Ni

kommer att få en kontant delbetalning nu, om ni åtar er uppdraget.”

”Ja, fru W. Jag åtar mig uppdraget”, sa jag.

”Gott”, sa fru W. ”Här är en del av arvudet i förbetalning och en summa för kostnader som kan uppstå under undersökningens gång. Vi förväntar oss kvitton.”

”Absolut”, sa jag.

”Jag önskar er inte lycka till eftersom uppdraget måste lyckas. Däremot hoppas jag att det går som vi planerat, herr Lindberg.”

Fru W. svepte ut genom dörren. Jag stod där med två kuvert. Det ena var märkt Arvode. Del. Det andra För Kostnader.

Kuvertet för Kostnader innehöll 1 000 svenska kronor och en stor, fet bunt tyska Reichsmark. Kuvertet med Arvode. Del. innehöll 5 000 svenska kronor!

Fredrik och Harry hade dragit i sig ett antal öl och en hel del whisky på Caféet. Fredrik var ju stadd vid kassa. Han hade betalat fröken Dahlströms lön. I förskott. Något som hon aldrig varit med om tidigare. Hon fick en liten present. Något som hon aldrig varit med om tidigare heller. Fredrik hade lämnat nog med pengar för att hon skulle kunna betala alla räkningar, till och med i tid.

Hur skulle han nu ta tag i uppdraget? Han beslöt sig för att gå till stadsbiblioteket på Sveavägen för att forska lite. Han läste artiklar i dagstidningarna, både svenska och tyska, för att se om den där demonstrationen fanns rapporterad. Det fanns den inte. Det mesta som handlade om Tyskland var mer hyllningar till landet och om de framsteg som riket gjort under sin store ledare. Inte mycket matnyttigt, precis.

Han läste det som fanns om familjen W. Det var mycket. De hade sina tentakler ute överallt, i alla företag, kunde man tro, i många av Europas företag och industriverksamheter. Ja, den familjen var verkligen insyltade i allt. Gud, så mycket pengar det måste finnas där. Och, det är klart, en sådan ätts rykte är mycket värd. Därav hans arvode, 5 000 kronor, som ju dessutom skulle fördubblas.

Den där demonstrationen hade varit i München, så han borde väl åka dit. Det var polisen i München, som hade mappar om ungherrarna. De hette förresten Malte och William Jr.

Ja, till München, måste han åka. Han gick in på Svea resebyrå, som han anlitat flera gånger förut för resor när han hade uppdrag och kunden

betalade för tåg, första klass, och för flyg. Han, eller fröken Dahlström, hade dessutom betalat fakturorna från resebyrån. Så nu var han en välkommen kund igen.

Han beställde en plats dagen efter på ABA:s maskin till Berlin för vidare befordran med Deutsche Luft Hansa till München.

2. I Tyskland

Gestapos högkvarter i München var precis så dystert, som han kunde föreställa sig. Det var visserligen klätt med ett otal fanor, flaggor och standarer, alla röda och med det där korset, hakkorset. Han rös. Men själva huset var grått och det ingav en en slags skräckblandad känsla. Det var väl meningen. Huset var ett femvåningshus. Så mycket hemlig polis bara för München. Men den hemliga polisen var ju en gigantisk del av riket för att kontrollera medborgarna, för att korrigera felaktiga uppfattningar, de som var emot nazisternas.

Utanför den stora porten stod två SS-soldater. Han hade aldrig sett sådana i verkligheten, bara sett på tidningsfoton. Huh. Han gick in och blev förd till en Kapitän Joseph Müller. Han satt bakom ett enormt skrivbord, klädd i den där svarta, obehagliga SS-uniformen.

”God morgon, herr Lindberg”, sa Müller. ”Jag har blivit underkunnig om ert ärende och jag ska enligt order vara er behjälplig på alla sätt jag kan.”

”God morgon, herr Kapitän”, sa Fredrik. ”Jag är tacksam över det. Det underlättar för oss att gemensamt uppnå målet. Ni har alltså ingen aning om var de båda medlemmarna ur familjen W. befinner sig?”

Müller skruvade lite på sig. Det faktum att ungherrarna hittills hade undgått det mäktiga Gestapo var ett misslyckande, som han, Müller, förmodligen skulle få bära ansvaret för. Obehagligt. Tursamt nog var han brorson till en inflytelserik Sturmführer S. Müller.

”Nå”, sa han, ”hittills har de undgått oss, med hjälp från främmande makt, otvetydigt.”

”Främmande makt?” undrade Fredrik.

”Ja”, sa Müller. ”Ehuru dock inte Sverige, eller familjen W. naturligtvis.”

”Nej, familjen är mycket angelägen att få hem gossarna och att tadla dem på lämpligt sätt.”

”Jag förstår.”

Fredrik fick två mappar som skulle innehålla dokumentation om ungherrarnas aktiviteter.

”Kan jag låna mapparna över natten?”

”Ja, om ni så önskar.”

Fredrik tog med sig mapparna och studerade dem på kvällen på sitt rum på Hotel von Bismarck på Blumenstrasse. Ja, den visade bilder från en demonstration, med protesterande, någonting, som ju inte fick förekomma i riket. Annat än hyllningar till Tyskland och dess ledare. Det var ett femtiotal personer på bilderna, kanske. Och det som slog Fredrik, det var att både Malte och William Jr. syntes tydligt.

Men det som var ännu tydligare var det som stod på ett par av skyltarna de bar. Det stod, klart och tydligt, ”Keine atombomben”. Vad nu? Atombomber. Har Tyskland sådana? Finns de? Fredrik blev förvånad och han kände sig lite rädd. Så vitt han visste hade ingen ännu kunnat klyva atomer för att utvinna energi. Man visste inte hur man skulle kunna tygla det som kunde uppstå. Man måste kunna kontrollera och tygla utfallet för att få användbar energi. Eller, vad värre var, kunna använda bränslet till en ofattbart kraftfull bomb. Herregud. Tänk om nassarna kunde göra sådana bomber. Då var det nog slut med oss, tänkte Fredrik.

Det här tålde att tänkas på. Efter att Fredrik hade återlämnat mapparna till Müller gick han till stadsbiblioteket i München för att försöka få reda på så mycket som möjligt om atomkraft. Han läste en lång avhandling om hur man möjligen kunde tygla kraften. Det var en uppsats av en Herr Dr. Franz Lilienthal, som var en väl ansedd auktoritet på området. Fredrik förstod långt ifrån allt, men han fick ändå ett hum om att det faktiskt skulle kunna göras. Det var rätt skrämmande. Atombomber och nazister. Det gick inte ihop.

Ett uttryck i avhandlingen gjorde att han bestämde sig för att besöka en fabrik i stadens utkant, en fabrik, som ägdes av familjen W.

Schwäbischer Hoch Auto Fabrik AG straxt utanför München var en imponerande anläggning. Fabriken uppgavs tillverka bilar, högteknologiska bilar, bilar inte för kreti och pleti utan för eliten. Direktör Månsen berättade för Fredrik att de numera också tillverkade fordon av allehanda slag, allt efter begäran från de styrande i landet.

”Krigsfordon?” frågade Fredrik.

”Absolut inte. Tyskland får inte tillverka eller inneha krigsmaterial av något slag. Och, herr Lindberg, det kan jag försäkra er, att vi inom SHAutoFab följer lagar och bestämmelser till punkt och pricka. Ni är välkommen att läsa vår årsberättelse och att studera vår bokföring.”

”Tack. Men jag tror inte det blir nödvändigt. Jag tar er på ert ord, herr Månsen. Dock undrade jag lite över de fordon som står uppställda utanför fabriken, till höger räknat. De ser ut som trupptransportfordon.”

”Ni menar Die Schwäne?”

”Jaha, kanske det.”

”De fordonen används för interna transporter inom fabriksområdet. Det är ju rätt stort, som ni förstår.”

”Ja, jag förstår”, sa Fredrik. ”En sak till som jag undrar över varför SHAutoFab har så stora laboratorier. Som jag förstår finns det ett antal. Och de är enorma.”

”Vi är ett högteknologiskt företag, som ligger i framkant av teknikutvecklingen. Vi har ett stort antal projekt på gång, vad gäller vår fordonstillverkning.”

”På så sätt”, sa Fredrik. ”Men en liten undran, varför står det Achtung! Strahlung! Varning! Strålning! på dörrarna till laboratorierna?”

”Det är en klassificerad uppgift av hemlig natur”, sa direktör Månsen kort. ”Hoppas ni har fått de uppgifter ni eftersökte.”

”Jag tror det”, sa Fredrik. ”En sak dock, vet ni var ett par vissa herrar Malte och William Jr. W. befinner sig?”

”Nej, det har jag ingen aning om. Är de inte i Sverige?”

”Nej”, sa Fredrik. ”Jo, en sak till, jobbar någon Franz Lilienthal i ert företag?” Fredrik såg att Månsen skakade till, som om någon daskat honom i ansiktet.

”N-nej”, sa han tvekande, ”någon sådan med det namnet det fi-finns inte här.”

Hmm. Fredrik tog sig ner från direktörens kontor och ut till en väntande droska.

Jaha, vad nu? Vad skulle han göra? Hur skulle han gå vidare? Det här med laboratorier och atombomber och protester. Det var en rejäl munbit, det var helt klart.

De närmaste dagarna gick Fredrik runt i München och satte sig och drack kaffe, eller tog en öl eller två, på caféer och barer och försökte

luska ut om klientelet på dem möjligen hade hört något om protester och om vissa försvunna personer. Han måste vara ytterst försiktig. Dels kunde han sätta människor i knipa om de blev avlyssnade av Gestapo. Och det var inte otroligt. Dels kunde ju personerna själva vara gestapo-agenter. Det var ett minfält, minst sagt.

På Café Biergarten hade han snappat upp något, som kanske skulle kunna vara till hjälp. En lite sluskig person hade hört av någon annan, som i sin tur hade hört det från någon, att det i en liten by, eller förort till München, skulle finnas en grupp, som var mot regimen. Farligt värre, både för gruppen och för de som hade hört om det och berättade om det. Farligt.

I området Waldkindergarten i södra München hade någon hört om en verksamhet, som inte skulle gillas av regimen. Fredrik beslöt sig för att ta sig dit och undersöka. Han tog en droska.

”Waldkindergarten”, sa föraren, ”det är inget ställe för en besökare. Jag kan visa mer historiskt intressanta mål för herrn.”

”Jo, men jag vill till Waldkindergarten. Jag har en bekant där, eller ett par faktiskt.”

”Jaha, på så sätt, herrn”, sa föraren.

Han släppte av Fredrik på Waldkindergarten. Det såg då öde ut. Kanske passande om man vill ha en hemlig verksamhet. Ingen insyn från grannar eller myndigheter.

Jaha, vad skulle han ta sig till nu. Bara gå omkring, eller..? Se om han såg något som såg hemligt ut. Fredrik försökte kolla buskage, små kullar, förfallna bodar och små hus. En gång hade det antagligen bott folk här, det var tydligt. Han skymtade en cyklist bortom några buskage rätt långt bort. Cyklisten försvann och Fredrik strövade, lite planlöst så där. Han hade ju ingen plan. Han visste ju inte om han var på rätt plats överhuvud taget.

Så i skogsbrynet, eller slybrynet mer, kom två karlar mot honom. Han såg direkt vilka det var, Malte och William Jr. W. Ungherrarna. Han var på rätt plats i alla fall.

”Was wollen Sie hier?” frågade Malte.

”Jag är från Sverige”, sa Fredrik, ”utsänd av er släkting fru W.”

”Åh, fan. Inte Gestapo då?”

”Nej, verkligen inte. Bara familjen som vill ha hem er. Ni har ställt till det. Och det verkar ju inte vara ovanligt i ert fall.”

” Men vi kan inte åka hem. Vi har kommit på något förfärligt. Och

om inte någon gör något så kommer något fasansfullt att hända.”

”Är det bara ni?”

”Nej, vi är en grupp på 50-100-tal. Mest tyskar. Och de, men alla egentligen, i gruppen, svävar i livsfara. Får Gestapo fast oss, då är det kört. Både för oss. Och för Europa.”

”Mitt uppdrag är att hitta er och att förmå er att komma till Sverige. Det är allt.”

”Ja, ni har ju hittat oss. Men andra delen, att få oss att komma hem till Sverige, det går inte. Inte ännu. Vi måste göra något åt det här först.”

”Men varför ni? Ni är ju svenskar och borde ju inte ha något med Tyskland att göra.”

”Tro inte att vi och andra länder inte är inblandade. Om det händer, som vi tror, kommer det att bli krig. Och det med fler länder, utan tvekan.”

”Nej, krig blir det väl inte. Tyskland är ju fredsälskande. Strikta, starka, hårt hållna människor. Men de vill väl inte riskera sitt eget land och sina egna, tyskarna?”

”Pytt. Vi har att göra med nazister. Om ni visste vad de är i stånd att göra.”

Fredrik blev visad ner i en källare under ett av de raserade husen. Där nere satt det en grupp personer, som diskuterade, skrev och ritade och några som avlyssnade radiosändningar, som de påstod kom från tyska Wehrmacht och från Gestapo.

”Vi får mycket information genom de här radiosändningarna. Dessutom kan våra mottagare inte avlyssnas och avslöjas. Det är en stor fördel. Men vi har information om olika planer som riket har. Däribland Operation Kristall.”

”Operation Kristall?” undrade Fredrik.

”Ja, det är den som vi är mest rädd för. Dr Lilienthal kan berätta mer.”

”Dr Lilienthal?” Har ni Dr Lilienthal här?”

”Ja, han jobbar ju för vår familj, i den så kallade bilfabriken i München. Förutom då att han är professor på München-universitetet. Men han vet ju vad de försöker göra. Och det med hans hjälp. Och han är tvungen att hjälpa nassarna. Han är ju jude. Om ni visste vad nassarna gör med judarna. Dr Lilienthal är helt övertygad om att när han är klar med bomben, så skulle han bara försvinna, dö och försvinna.”

”Bomben?” sa Fredrik tveksamt.

”Ja, det förfärliga är att nassarna tänker tillverka en atombomb. Eller fler. Det är helt möjligt enligt Dr Lilienthal. Och hyfsat lätt när man väl fått in handgreppen. Tänk dig ett nazityskland med atombomber. Vilken absolut mardröm.”

Franz Lilienthal, var med i gruppen. Han hade sett vad de försökte göra, med hans hjälp, dessutom. Jude, dessvärre, men alltför betydelsefull för att inte Riket skulle använda honom. Sen kan man ju alltid göra sig av med honom. Dr Lilienthal hade inga skrupler om vad nassarna skulle göra. Med honom och med alla andra judar.

1938. Nazityskland går in i Tjeckoslovakien och annekterar det som de kallar Sudetenland. Dr Lilienthal berättade att nazisterna skulle använda de öde skogsområdena i västra Tjeckoslovakien, eller Sudetenland enligt nassarna, för att provspränga en atombomb. Den lilla orten Prášily var högkvarter och där hade redan byggts en anläggning för testet. Provet skulle ske redan nästa vecka enligt planerna. Då skulle Prášily utrymmas på alla tyskar, bara slavarbetarna skulle vara kvar.”

”Slavarbetarna?” sa Fredrik.

”Javisst, nassarna använder slavarbetare för att bygga och driva allt. Inte bara det här. Allt. Billigt. Förbrukningsvaror. Använd och kasta.” sa Malte.

”Åh, fan”, sa Fredrik. ”De är helt enkelt svin.”

”Javisst. Nu har Dr Lilienthal en lösning, som vi ska försöka genomföra för att stoppa det hela. Utvecklingsarbetet och tillverkningen av atombomben sker på SHAutoFab, vår familjs anläggning, skam till sägandes. Vår familj har skott sig på så många, förtyckt så många och gjort så många skamlösa saker. Och blivit ofattbart rika.”

”Ja”, sa Dr Lilienthal. ”Jag ska utföra en förhettning av härden. Man kallar det en härd där man ska dela atomerna, enkelt uttryckt. Då går värdena upp och larmen går. Jag kommer då att försäkra att det är en helt normal procedur för att kyla ner genom upphettning. Ja, jag vet. Sedan lämnar jag fabriken och härden förstörs. Den exploderar inte enligt mina beräkningar. Men den förstörs och bli oanvändbar för år framåt.

”Låter farligt i alla fall”, sa Fredrik.

”Atomkraft är farligt, herr Lindberg. Det är därför som nazister inte ska hålla på med det.”

”Nå”, fortsatte Dr Lilienthal. ”Jag har förberett en liknande situation

för bomben i Sudetenland. Där kommer också härden att upphettas och förstöras enligt mina instruktioner till teknikerna i Prášily.

”Vad som sedan händer står skrivet i stjärnorna”, sa Malte. ”Vi hoppas ju att nazisterna ska bli avslöjade som de klåpare och brottslingar de är och bli avskydda, av världen och av människorna i Tyskland. Vad er anbelangar, herr Lindberg, så föreslår jag att ni återvänder hem och meddelar vår familj om oss. Och att vi slåss för frihet och demokrati, någonting som de inte förstår, dock.”

Jag återvände till Stockholm, via Berlin igen. Jag hade onda aningar om den närmaste framtiden. Oron stillades något av de öl Harry och jag drog i oss. I morgon skulle jag meddela fru W. om resultatet. Hur skulle det tas emot?

3. Katastrofen

Dr Lilienthal kom till kontoret tidigt på morgonen. Han gjorde alla förberedelser inför testet, som han kallade det. Han hoppades ju att det skulle bli slutet för nazisternas atombombsförsök. Man måste göra den här upphettning för att se att kylningen fungerar, förklarade han. Men om det inte fungerar? Det gör det. Det måste det. Både här i München och i Prášily.

Han vred på de båda reglagen som skulle starta proceduren. Mycket riktigt, härden hettades upp och larmen började tjuta. Ingen fara, sa Dr Lilienthal. Helt enligt planerna. Nu ska vi börja nedkylningen. Vi ska pressa den. Dr Lilienthal gick till sitt kontor för att hämta några prylar han ville ha med sig innan han gav sig av.

Ett vitt ljus.

Ett gigantiskt moln, svampformat, slog upp ur SHAutoFab:s fabriksområde. Münchenborna såg något de aldrig sett förut. Oj, vad stort. Det växte. Skrämmande. Så kom tryckvågen som slog sönder husen, välte träden, spårvagnarna, bussarna och som pulveriserade dem, människor slets itu och försvann, bara försvann. Hundar likaså. Allt levande. Ett ofattbart dån svepte in i staden. Men då hörde ingen det. I de norra utkanterna av staden iakttog man det hela med fasa. Så kom tryckvågen dit, slog sönder, slet itu, raserade, välte, massakrerade. Ja, bomben helt

enkelt eliminerade staden. På ett par sekunder återstod inget, absolut inget av München. Bayerns huvudstad fanns inte mer. Och det som återstod var bara ruiner, bråte, mängder med förkolnade lik. Ingen stad, inga människor. Ingenting.

I Prášily exploderade bomben på provplatsen en timme senare. Samma resultat som i München. Men inte så många döda, skogsområdet runt Prášily var så mycket mer glesbefolkat. Men strålningen och det radioaktiva nedfallet svepte norrut och västerut och skulle komma att döda miljontals de kommande åren. Både från Prášily-bomben och från München-bomben.

4. Betalning

Fältmarskalk von Straahle kom direkt från Berlin för att träffa familjen W. som han gjort så många gånger förut. Hans Volvo rullade uppför den imponerande allén till trappan och portarna in till Grantofta gård. Nu behövde han och hans kamrater i Tyskland all hjälp de kunde få av sina allierade och vänner. Visserligen var familjen W. judar. Men i nuläget måste judefrågan få anstå. Han knackade på porten. Efter en stund, en lång stund, öppnade Herbert, betjänten, klädd i sin livré.

”Goddag, Herbert”, sa von Straahle, någonting han aldrig gjort förut, pratat med betjäningen, dem som han förut bara beordrat. Men nu.

Herbert meddelade fältmarskalken att dessvärre var inte familjen hemma för att kunna ta emot fältmarskalken. Var god återkom.

Vad nu, tänkte von Straahle, visste betjäntjävulen inte hut. Han var ju fältmarskalk von Straahle, vän i familjen. Och nog fan fanns familjen i huset. Bilar utanför, någon stod i ett fönster, några barn stirrade nyfiket på honom. Genom ett fönster. Gardinerna drogs för. Vad i helvete? Vad skulle han nu göra?

Han beslöt sig.

Ett par av arbetarna på gården fick i uppgift att diskret begrava fältmarskalk von Straahles döda kropp efter att han hade skjutit sig. Begrava långt in i skogen. Nånstans.

Fru W. svepte in på mitt kontor och satte sig vant i besöksfåtöljen.

”Jaha, herr Lindberg. Saker och ting har inte utfallit direkt som vi

hade hoppats på. Eller hur?”

”Nej, verkligen inte.”

”Ja, inte för att jag på något sätt vill lägga någon skuld eller något ansvar på herr Lindbergs axlar för händelseutvecklingen. Ni har utfört ert uppdrag som ni blev inhyrd för. Även om ungherrarna vägrade följa med er hem. Men det är typiskt för dem. Eller var, som det nu är.”

”Det här innebär väl ett avbräck för era affärer. Särskilt i Tyskland, det som nu är kvar?” undrade jag.

”Otvetydigt. Ett avbräck. Men ett som vi i familjen utan vidare kan hantera. Det återstår då bara för oss att arvodera er, herr Lindberg. Ett belopp lika stort som det ni förut erhållit. Resterande för kostnader i samband med undersökningen kan vi låta vara. Är det tillfyllest, herr Lindberg?”

”Mycket generöst.”

”Struntprat.”

”Kvitton..?”

”Behövs inte. Vi har inga tysklandsaffärer mer. Jaha, herr Lindberg, det här slutade trots allt någorlunda bra. Problemet med ungherrarna är ju löst och familjen har hållits utanför, som ni lovat. Tack, herr Lindberg.”

Den cyniska gamla skatan klampade ut från mitt kontor. Två ungdomar döda, nära släktingar. Fyra miljoner döda. Lika många skadade av radioaktivitet. Men inget krig, inget världskrig, dock, som ungherrarna hade befarat.